

Sygn. akt III KRS 19/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (przewodniczący)

SSN Bohdan Bieniek

SSN Halina Kiriło (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M.K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 kwietnia 2017 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w [...], ogłoszonym w Monitorze Polskim z udziałem zainteresowanej K.K.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 31 sierpnia 2017 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 6 kwietnia 2017 r. Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w [...] kandydaturę K.K. - referendarza sądowego oraz nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na tym

stanowisku kandydatury M.K. - starszego asystenta sędziego.

W uzasadnieniu uchwały podano, że na jedno wolne stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w [...], ogłoszone w Monitorze Polskim, zgłosiły się dwie wyżej wymienione kandydatki oraz P. G. i M. P. Uchwałą z dnia 13 września 2016 r. Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na powyższym stanowisku kandydaturę M.K. oraz postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na tym stanowisku pozostałych kandydat.

Na skutek odwołania K.K., Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 26 stycznia 2017 r., III KRS 38/16, uchylił zaskarżoną uchwałę w części obejmującej przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w [...] kandydatury M.K. oraz w części obejmującej nieprzedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na tym stanowisku kandydatury K.K. i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania przez Krajową Radę Sądownictwa. Sąd Najwyższy stwierdził, że zaskarżona uchwała narusza art. 33 ust. 1 w związku z art. 42 ust. 1, art. 33 ust. 1 w związku z art. 35 ust. 1, jak również art. 42 ust. 1 oraz art. 33 ust. 1 w związku z art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 976, ze zm.; dalej jako ustawa o KRS). Oceniając kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe kandydatów, Rada niezasadnie „poprzestała na wskazaniu dłuższego ogólnego stażu zawodowego oraz doświadczenia życiowego (ograniczonego do wieku) wybranej kandydatki”, choć K.K. od 2009 r. zajmuje samodzielne stanowisko orzecznicze, a „jej doświadczenie zawodowe (choć krótsze) jest niewątpliwie równie bogate, co doświadczenie zawodowe wybranej kandydatki”. Ponadto, z uwagi na przedstawienie Prezydentowi RP kandydatury innej osoby niż wskazana w stanowisku zespołu członków KRS, konieczne jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały, dlaczego Rada nie podzieliła stanowiska zespołu jej członków. Sąd Najwyższy przypomniał również, że mimo, iż wyniki głosowania organów samorządu sędziowskiego nie wiążą Rady w ocenie kandydata na wolne

stanowisko sędziowskie, to jednak Rada powinna odpowiednio umotywować swój wybór, gdy dotyczy on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska sędziowskiego, zaś wyjaśnienie tej okoliczności w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały nie jest wystarczające.

W trakcie ponownego rozpoznawania sprawy, zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa na posiedzeniu 4 kwietnia 2017 r. zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, przeanalizował je, omówił zgłoszone kandydatury, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Podczas głosowania członkowie zespołu oddali 2 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się” na kandydaturę K.K.. Odnośnie do kandydatury M.K. oddano 1 głos „za”, nie oddano głosów „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się”. W wyniku powyższego głosowania zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu Krajowej Radzie Sądownictwa kandydatury K.K. na jedno wolne stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w [...]. Swoją rekomendację zespół motywował treścią załączonych ocen kwalifikacyjnych, informacjami dotyczącymi posiadanego przez kandydatkę doświadczenia zawodowego oraz uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego podkreślając, że K.K. posiada odpowiednie doświadczenie zawodowe, jej praca i kwalifikacje zostały bardzo dobrze ocenione przez sędziów wizytatorów, ukończyła wyższe studia prawnicze z oceną dobrą plus oraz uzyskała taką samą ocenę z egzaminu sędziowskiego, a Kolegium Sądu Okręgowego w [...] i Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w [...] udzieliło jej najwyższego poparcia.

Podejmując uchwałę, Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę, że kandydatki biorące udział w postępowaniu nominacyjnym spełniają wymagania ustawowe określone w art. 61 § 1 pkt 1-5 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 2062, ze zm.; dalej jako u.s.p.) oraz art. 65 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 150, ze zm.). Rada kierowała się także kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS, w tym ocenami kwalifikacyjnymi, doświadczeniem zawodowym, opiniami przełożonych, ocenami ze studiów i z egzaminu zawodowego oraz

uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego.

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, Krajowa Rada Sądownictwa, dzieląc stanowisko zespołu, uznała, że z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w [...] zostanie przedstawiona kandydatura K.K..

K.K. urodziła się 2 kwietnia 1981 r. w [...]. W 2005 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [...] w [...] z ogólną oceną dobrą plus. W okresie od 4 kwietnia 2005 r. do 27 stycznia 2006 r. pracowała na stanowisku asystenta adwokata w K. w [...]. Od 20 marca 2006 r. do 28 sierpnia 2006 r. była zatrudniona na stanowisku stażysty w sekretariacie Sądu Rejonowego w [...]. W latach 2006 - 2009 odbyła etatową aplikację sądową w okręgu Sądu Okręgowego w [...] i we wrześniu 2009 r. złożyła egzamin sędziowski z łącznym wynikiem dobrym plus. W okresie od 2 listopada 2009 r. do 14 grudnia 2009 r. zajmowała stanowisko asystenta sędziego w VII Wydziale Karnym Odwoławczym Sądu Okręgowego w [...]. Z dniem 15 grudnia 2009 r. kandydatka została mianowana przez Ministra Sprawiedliwości referendarzem sądowym w Sądzie Rejonowym w [...]. Powierzone czynności wykonywała początkowo w VII Wydziale Ksiąg Wieczystych, a od 1 września 2014 r. do chwili obecnej wykonuje je w Wydziale Gospodarczym tego Sądu. K.K. stale podnosi kwalifikacje zawodowe uczestnicząc w licznych szkoleniach, organizowanych między innymi przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury. W 2012 r. ukończyła studia podyplomowe z zakresu prawa własności intelektualnej w Instytucie Prawa Własności Intelektualnej na Uniwersytecie [...] w [...] z oceną dobrą plus, a w 2015 r. studia podyplomowe w zakresie finansów i ekonomii dla sędziów na Wydziale Zarządzania Uniwersytetu [...] z oceną bardzo dobrą.

Praca i kwalifikacje zawodowe K.K. zostały ocenione bardzo dobrze przez SSO B. K. - wizytatora Sądu Okręgowego w [...]. Sędzia wizytator stwierdziła, że opiniowana posiada umiejętność trafnej oceny zaistniałego stanu faktycznego i prawidłowego zastosowania norm prawnych. Zwróciła uwagę, że K.K. opanowała metodykę pracy sędziego, znajomość przepisów prawa cywilnego materialnego, jak i procesowego. Orzeczenia i uzasadnienia sporządzone przez opiniowaną cechuje przejrzystość, logika wywodu oraz czytelny przekaz zasadności stosowanych norm

prawnych. K.K. uzyskała również bardzo dobrą ocenę kwalifikacji, sporządzoną przez SSO B. K. i SSO G. B. - wizytatorów Sądu Okręgowego w [...]. Sędziowie wizytatorzy uznali, że sposób prowadzenia postępowań, ich szybkość i dokładność dokonywanej analizy pism procesowych oraz załączonych do nich dokumentów wskazują, że opiniowana jest osobą skrupulatną, staranną, odpowiedzialną, rzetelną oraz szybko podejmującą decyzje. Podkreślili, że merytoryczna i formalna prawidłowość orzeczeń wydawanych przez K. K. połączona jest z dobrymi wynikami pod względem liczby zakończonych postępowań.

W opinii SSR M. H. - Przewodniczącej VII Wydziału Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w [...], K.K. w okresie pracy w tym Wydziale rozpoznawała wszystkie sprawy bez zbędnej zwłoki, zaś stabilność jej orzecznictwa była oceniana bardzo dobrze. Sędzia podkreśliła, że opiniowana wykazywała wysoki poziom wiedzy merytorycznej i znajomość orzecznictwa. Podobnie w opiniach sędziów, z którymi kandydatka obecnie współpracuje, stwierdzono, że wyróżnia się ona umiejętnością podejmowania szybkich i trafnych decyzji oraz ma ukształtowany warsztat pracy. Podkreślono również, że K.K. stale podnosi swoje kwalifikacje i posiada przymioty niezbędne w pracy sędziego.

Kolegium Sądu Okręgowego w [...] na posiedzeniu w dniu 31 maja 2016 r. jednogłośnie pozytywnie zaopiniowało kandydaturę K.K., przyznając jej 42 punkty poparcia. Na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w [...] w dniu 23 czerwca 2016 r. w odniesieniu do tej kandydatury oddano: 40 głosów „za” oraz 19 głosów „przeciw”, przy 5 głosach „wstrzymujących się”.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, druga z kandydatek nie wypełnia w tak wysokim stopniu wszystkich ustawowych kryteriów powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego.

M.K. urodziła się 16 września 1973 r. w [...]. W 1998 r. ukończyła studia z zakresu pedagogiki kulturalno-oświatowej na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu [...] w [...]. W 1999 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [...] w [...] z ogólną oceną dobrą. W okresie od 2 stycznia 2001 r. do 31 grudnia 2001 r. pracowała jako specjalista do spraw prawnych w „A.” Sp. z o.o. w [...]. W latach 2003 - 2005 odbyła pozaetatową aplikację sądową w

okręgu Sądu Okręgowego w [...] i w marcu 2005 r. złożyła egzamin sędziowski z łącznym wynikiem dobrym. Od 1 kwietnia 2007 r. do chwili obecnej jest zatrudniona w II Wydziale Cywilnym Odwoławczym Sądu Okręgowego w [...], początkowo na stanowisku asystenta sędziego, a od 1 czerwca 2016 r. na stanowisku starszego asystenta sędziego. Od 2011 r. jest wpisana na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...], przy czym prawo do wykonywania zawodu radcy prawnego zostało zawieszone na wniosek kandydatki ze względu na zatrudnienie na stanowisku asystenta sędziego. M. K. podnosi kwalifikacje zawodowe uczestnicząc w różnych szkoleniach, organizowanych między innymi przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury.

M.K. uzyskała bardzo dobrą ocenę kwalifikacyjną sporządzoną przez SSO I. S. - wizytatora do spraw cywilnych Sądu Okręgowego w [...], z której wynika, że kandydatka bardzo dobrze zna przepisy prawa cywilnego, orzecznictwo i poglądy doktryny. Cechuje ją wysoka kultura osobista, samodzielność i wnikliwość. Powierzone zadania wykonuje terminowo. Sędzia wizytator w uzupełniającej ocenie kwalifikacyjnej przyznała M.K. ocenę wyróżniającą. Z oceny tej wynika, że opiniowana prawidłowo sporządza projekty orzeczeń i uzasadnień, przeważnie w sprawach o skomplikowanym stanie faktycznym lub prawnym. Jej pracę cechuje duża samodzielność i precyzja. Zna przepisy prawa i orzecznictwo Sądu Najwyższego. Według sędziego wizytatora, M.K., ze względu na prezentowany poziom intelektualny, zdobytą wiedzę prawniczą, umiejętności zawodowe oraz cechy charakteru, spełnia wszystkie wymagania do objęcia stanowiska sędziego sądu rejonowego.

W opiniach sędziów, z którymi kandydatka współpracuje, stwierdzono, że jest ona osobą samodzielną, odpowiedzialną i bezkonfliktową, dysponuje dużym doświadczeniem zawodowym oraz szeroką i ugruntowaną wiedzą prawniczą, którą stale poszerza. Podkreślono, że jest bardzo dobrym asystentem. Jest osobą spokojną, rozważną, niezwykle inteligentną i kulturalną.

Podczas posiedzenia w dniu 31 maja 2016 r. Kolegium Sądu Okręgowego w [...] jednogłośnie pozytywnie zaopiniowało kandydaturę M.K., przyznając jej 41 punktów poparcia. Podczas posiedzenia Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w [...] w dniu 23 czerwca 2016 r. na kandydaturę M.K.

oddano 28 głosów „za” oraz 32 głosy „przeciw”, przy 6 głosach „wstrzymujących się”.

Przy podejmowaniu decyzji Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatek.

Praca i kwalifikacje zawodowe K.K. zostały ocenione bardzo dobrze w obu ocenach kwalifikacyjnych. Praca i kwalifikacje zawodowe M.K. zostały ocenione bardzo dobrze w ocenie podstawowej i wyróżniająco w ocenie uzupełniającej.

Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, dokładna analiza treści sporządzonych ocen kwalifikacyjnych dowodzi, że nie różnicują one w istotny sposób kandydatek, biorących udział w tym postępowaniu nominacyjnym. Wprawdzie M.K. uzyskała wyróżniającą uzupełniającą ocenę kwalifikacyjną, jednak jej uzasadnienie nie wskazuje na to, aby kwalifikacje zawodowe tej kandydatki były wyższe niż kwalifikacje zawodowe K.K.. Rada uwzględniła, że K.K. od 2009 r. samodzielnie wykonuje czynności orzecznicze na stanowisku referendarza sądowego, zaś M.K. jest zatrudniona na stanowisku starszego asystenta sędziego. W związku z powyższym, w ramach niniejszej procedury konkursowej, kryterium to nie miało charakteru rozstrzygającego.

Krajowa Rada Sądownictwa wzięła również pod uwagę oceny uzyskane przez kandydatki na dyplomach ukończenia wyższych studiów prawniczych oraz z egzaminów sędziowskich.

K.K. ukończyła studia prawnicze z oceną ogólną dobrą plus i uzyskała taką samą ocenę z egzaminu sędziowskiego. M.K. ukończyła studia prawnicze z oceną ogólną dobrą i uzyskała taki sam wynik z egzaminu sędziowskiego. K.K. uzyskała zatem nieco wyższe oceny niż M.K. zarówno na dyplomie ukończenia wyższych studiów prawniczych, jak i z egzaminu sędziowskiego. Ponadto, w 2012 r. K.K. ukończyła studia podyplomowe z zakresu prawa własności intelektualnej w Instytucie Prawa Własności Intelektualnej na Uniwersytecie [...] w [...] z oceną dobrą plus, a w 2015 r. studia podyplomowe w zakresie finansów i ekonomii dla sędziów na Wydziale Zarządzania Uniwersytetu [...] z oceną bardzo dobrą.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także opinię Kolegium Sądu Okręgowego w [...] i ocenę Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w [...]. Kolegium Sądu Okręgowego w [...] zaopiniowało kandydaturę

K.K. i M.K. jednogłośnie pozytywnie, przy czym K.K. uzyskała siłę poparcia na poziomie 42 punktów, a jej kontrkandydatka na poziomie 41 punktów.

Podczas posiedzenia Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w [...] kandydatura K.K. uzyskała 40 głosów „za” oraz 19 głosów „przeciw”, przy 5 głosach „wstrzymujących się”. Kandydatura M.K. uzyskała natomiast jedynie 28 głosów „za” oraz 32 głosy „przeciw”, przy 6 głosach „wstrzymujących się”.

K.K. uzyskała zatem znacznie wyższe poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w [...] niż M.K.. Wprawdzie Kolegium Sądu Okręgowego w [...] zaopiniowało obie kandydatury jednogłośnie pozytywnie, jednak kandydaturze K.K. organ ten przyznał większą liczbę punktów poparcia.

O przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury K.K. zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności zdobyte przez nią odpowiednie i różnorodne doświadczenie zawodowe, obejmujące ponad siedmioletnią pracę na samodzielnym stanowisku orzeczniczym w różnych wydziałach sądu rejonowego, wyższe oceny uzyskane na dyplomie ukończenia wyższych studiów prawniczych i z egzaminu sędziowskiego, bardzo dobre oceny kwalifikacyjne, a także wyższe poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w [...] i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w [...] niż kontrkandydatka.

Powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 6 kwietnia 2017 r. na kandydatury: (-) K.K. oddano 13 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i 4 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów, (-) M.K. nie oddano głosów „za”, oddano 1 głos „przeciw”, przy 16 głosach „wstrzymujących się”, wobec czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Od powyższej uchwały odwołała się M.K.. W odwołaniu zarzuciła: 1/ naruszenie art. 35 ust. 2 i art. 35 ust. 2 pkt 1 oraz art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, przez dokonanie w zaskarżonej uchwale odmiennej oceny kwalifikacji kandydatów M.K. i K.K. niż dokonana we wcześniejszej uchwale KRS z dnia 13 września 2016

r., w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku obwieszczonym w Monitorze Polskim, bez żadnego uzasadnienia takiej odmiennej oceny, w tym przez pominięcie okoliczności, które uprzednio zadecydowały o wyższej ocenie kwalifikacji M.K. przez KRS w stosunku do K.K., pomimo że: (-) Sąd Najwyższy nie stwierdził naruszenia przez KRS w uchwale 622/2016 przepisów art. 35 ust. 2 i ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS, a tym samym przyjętych poprzednio przez KRS kryteriów oceny kwalifikacji kandydatur, (-) od czasu podjęcia uchwały 622/2016 nie uległy żadnej zmianie faktyczne i merytoryczne przesłanki kwalifikacji obu kandydatek; co czyni taką ocenę całkowicie arbitralną i dowolną, a ponadto wyklucza możliwość jakiegokolwiek weryfikacji przyczyn dokonania zmiany rozstrzygnięcia; 2/ naruszenie art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 35 ust. 2 oraz ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS i wynikających z nich zasady równego dostępu do służby publicznej, zasady równego traktowania oraz zasady demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, na skutek przyjęcia przez KRS, że większą przydatność do sprawowania urzędu sędziego daje praca na stanowisku referendarza sądowego, niż praca w charakterze asystenta sędziego, podczas gdy ustawodawca przyznał równe prawo do ubiegania się o stanowisko sędziego sądu rejonowego tak referendarzom sądowym, jak i asystentom sędziów, co świadczy o tym, iż wykonywanie każdego z tych zawodów umożliwia właściwe przygotowanie do pełnienia tego urzędu, a w konsekwencji, że sprzeczne z powołanymi wyżej przepisami Konstytucji jest stawianie tezy o nadrzędności wykonywania zawodu referendarza sądowego nad zawodem asystenta sędziego z punktu widzenia kwalifikacji do sprawowania urzędu sędziego i oceny kandydatów zgłoszonych na wolne stanowisko sędziowskie; 3/ naruszenie art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP w związku z art. 35 ust. 2 oraz ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS, przez zastosowanie kryterium dyskryminującego odwołującą się M.K. i przyjęcie, że K.K. posiada wyższe kwalifikacje do objęcia stanowiska sędziowskiego wyłącznie z tego względu, iż zajmuje samodzielne stanowisko referendarza sądowego, a w konsekwencji uznanie, że wobec tego faktu nie mają doniosłości tak istotne elementy oceny kandydatury odwołującej się, zajmującej stanowisko asystenta sędziego, jak wyższa ocena kwalifikacji wystawiona przez

sędziego wizytatora (wyróżniającą), zgodnie z art. 35 ust. 2 ustawy o KRS stanowiącą główne kryterium oceny kandydata, a także istotnie dłuższy staż pracy, co bezprawnie ogranicza odwołującej się M.K. dostęp do służby publicznej, wykluczając możliwość objęcia stanowiska sędziego w przypadku rywalizacji z osobą zajmującą stanowisko referendarza sądowego pomimo posiadania przez takiego kandydata niższej oceny kwalifikacyjnej przyznanej przez sędziego wizytatora oraz krótszego stażu; 4/ naruszenie art. 35 ust. 2 i ust. 2 pkt 1 w związku z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, art. 42 ust. 1 ustawy o KRS oraz art. 57ah § 1, § 4 i § 5 oraz art. 57d § 1 i § 2 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2015 r. w sprawie oceny kwalifikacji kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, przez błędne przyjęcie, że sporządzone na użytek niniejszego postępowania nominacyjnego przez sędziów wizytatorów oceny kwalifikacyjne obu kandydatek nie różnicują ich w istotny sposób, choć: (-) ocena kwalifikacji kandydata jest dokonywana w ramach sformalizowanej procedury, opiera się na badaniu dokumentów źródłowych (między innymi projektów orzeczeń i uzasadnień w przypadku asystentów sędziego), przyznającej kandydatowi prawo zgłoszenia uwag do dokonanej oceny, a żadna z tych przesłanek nie została spełniona w ramach odmiennej oceny dokonanej przez KRS w stosunku do ocen kwalifikacji kandydatek wynikających z wizytacji, w szczególności wniosek ten nie został oparty na bezpośredniej analizie materiału pracy obu kandydatek, który przedstawiony został przez nie do wizytacji i podlegał ocenie merytorycznej przez sędziów wizytatorów, (-) KRS bada sprawę na podstawie udostępnionej dokumentacji, wśród której nie ma dokumentów źródłowych ocenianych podczas wizytacji, (-) KRS nie wyjaśnia przyczyn, dla których przyjęła, że uzasadnienie oceny kwalifikacyjnej pozwala uznać, że chociaż M.K. otrzymała ocenę o stopień wyższą („wyróżniającą”), to jej kwalifikacje zawodowe nie są wyższe niż kwalifikacje K.K., ani też nie wskazała kryteriów, którymi się kierowała dokonując odmiennej oceny kwalifikacji kandydatek niż wynikająca z dokumentów, co czyni taką ocenę całkowicie arbitralną i dowolną, a ponadto wyklucza możliwość jakiegokolwiek weryfikacji takiego rozstrzygnięcia; 5/ naruszenie art. 35 ust. 2 pkt 1 oraz art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, przez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że K.K. posiada większe doświadczenie zawodowe niż

M.K., pomimo że: (-) obie kandydatki zajmują stanowiska w równym stopniu kwalifikujące je do objęcia stanowiska sędziego, (-) M.K. posiada o prawie 3 lata dłuższe doświadczenie zawodowe, zdobyte „przeważnie w sprawach o skomplikowanym stanie faktycznym i prawnym”, (-) KRS nie wskazał żadnych faktów, z których wywiódł, że K.K. posiada większe doświadczenie zawodowe, poza faktem, iż zajmuje ona stanowisko referendarza sądowego, co czyni taką ocenę całkowicie arbitralną i dowolną, a ponadto wyklucza możliwość jakiegokolwiek weryfikacji rozstrzygnięcia; 6/ naruszenie art. 35 ust. 2 i ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS oraz art. 33 ust. 1 KRS, przez niewłaściwe zastosowanie i pominięcie okoliczności istotnych do oceny kwalifikacji obu kandydatek oraz zastosowanie przez KRS niejednorodnych kryteriów oceny obu kandydatur, a to przez: (-) uwzględnienie w zakresie oceny kwalifikacji K.K. ukończonych przez nią studiów podyplomowych w zakresie własności intelektualnej oraz ekonomii i finansów, a pominięcie okoliczności, iż M.K. obok wyższych studiów prawniczych ukończyła, z oceną bardzo dobrą, 5-letnie studia magisterskie na wydziale pedagogiki Uniwersytetu [...], co świadczy o zastosowaniu przez KRS niejednorodnych kryteriów oceny obu kandydatur, (-) nierozważanie przez KRS, w jakim zakresie dodatkowe wykształcenie obu kandydatek wpływa na ocenę ich kwalifikacji do objęcia stanowiska, oraz w jakim wydziale Sądu Rejonowego w [...] jest wakuujące stanowisko objęte przedmiotową procedurą nominacyjną.

Odwołująca się wniosła o uchylenie w całości zaskarżonej uchwały jako sprzecznej z prawem i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Wiceprzewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie Sąd Najwyższy uważa za właściwe przypomnieć, że zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu

prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Zgodnie z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, poza przepisem art. 87¹ k.p.c., ustanawiającym przymus adwokacko - radcowski w występowaniu przed tymże Sądem. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność.

Odnosnie do granic zaskarżenia wypada stwierdzić, że odwołanie M.K. dotyczy obydwu punktów uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 kwietnia 2017 r. Są to jednocześnie granice rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy.

Analizując prawidłowość zaskarżonej uchwały w tak oznaczonych granicach należy odnieść się podstawy odwołania, którą wypełniają zarzuty naruszenia wskazanych przez skarżącą przepisów ustawy o KRS, u.s.p., rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2015 r. w sprawie oceny kwalifikacji kandydata na wolne stanowisko sędziowskie oraz Konstytucji RP.

Warto zauważyć, że niniejsze postępowanie odwoławcze dotyczy procedury konkursowej na wolne stanowisko sędziego w Sądzie Rejonowym w [...] ogłoszone w Monitorze Polskim, w której pierwotnie wzięło udział czterech kandydatów. W wyniku częściowego uchylecia przez Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 26 stycznia 2017 r., sygn. akt III KRS 38/16, poprzedniej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 września 2016 r., z tego grona uczestników postępowania na obecnym etapie procedury konkursowej pozostały dwie kandydatki - K.K. i M.K.. Jest oczywiste, że po uchyleniu przez Sąd Najwyższy wcześniejszej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w kwestii obsady wolnego stanowiska sędziego, ponownie

rozpoznając sprawę Rada powinna dokonać wyboru zwycięzcy konkursu spośród wymienionej dwójki kandydatek. Swoboda Rady w sposobie rozstrzygnięcia konkursu była jednak ograniczona przez związaną z nią wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy we wspomnianym wyroku (art. 398²⁰ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS). Godzi się przypomnieć, że przyczyną uchylecia przez Sąd Najwyższy wcześniejszej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa było niewyjaśnienie w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, dlaczego Rada nie podzieliła poglądu zespołu swoich członków i przedstawiła Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na wolne stanowisko sędziowskie kandydatkę, która nie uzyskała rekomendacji zespołu i otrzymała mniejsze poparcie organów samorządu sędziowskiego, a nadto brak wnikliwej oceny doświadczenia zawodowego uczestniczek postępowania. Kierując się stanowiskiem Sądu Najwyższego, przy ponownym rozpoznawaniu sprawy Rada szczegółowo umotywowała swój wybór osoby, którą zdecydowała się przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego sądu rejonowego, który to wybór był tym razem zgodny z rekomendacją zespołu i dotyczył kandydatki cieszącej się większym poparciem środowiska sędziowskiego. Rada uwzględniła też zastrzeżenia Sądu Najwyższego do dokonanej uprzednio oceny doświadczenia zawodowego uczestniczek postępowania.

Wypada podkreślić, że rozpoznając sprawę po uchyleniu przez Sąd Najwyższy wcześniejszej uchwały podjętej w danej procedurze nominacyjnej, Krajowa Rada Sądownictwa ponownie analizuje cały materiał dowodowy, mając przy tym na uwadze poglądy prawne wyrażone w uzasadnieniu wyroku uchylającego. W tej analizie Rada nie jest związana swoją poprzednią decyzją i mimo niezaistnienia zmiany okoliczności w toku postępowania konkursowego, może dojść do odmiennych konkluzji w kwestii przydatności poszczególnych kandydatów na obwieszczone w Monitorze Polskim stanowisko sędziowskie. Swoją decyzję Rada powinna jednak szczegółowo uzasadnić i tego obowiązku Rada dopełniła w niniejszym przypadku, stąd bezzasadny jest zarzut naruszenia przepisów art. 35 ust. 2 i art. 35 ust. 2 pkt 1 oraz art. 42 ustawy o KRS.

Odnosząc się do sposobu procedowania przez Radę w trakcie ponownego rozpoznania sprawy należy zauważyć, że przepis art. 33 ust. 1 ustawy o KRS

nakazuje, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Naruszenie tego przepisu może zatem polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem. Sposób rozważenia przez Radę sprawy powinien znaleźć odzwierciedlenie w treści uzasadnienia podjętej uchwały, które ma umożliwić uczestnikom postępowania zapoznanie się z motywami, jakie legły u podstaw podjętej uchwały, a Sądowi Najwyższemu - jej instancyjną kontrolę. Z wyjaśnianiem owych motywów wiąże się zaś kwestia właściwego stosowania art. 42 ust. 1 ustawy o KRS. Przepis ten stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, nie określa natomiast wymaganej jego treści. Oczywiście jest, że pisemne motywy uchwały nie mogą być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy. Trzeba więc kierować się w tym zakresie zdrowym rozsądkiem, mając w szczególności na uwadze funkcje i cele uzasadnienia. W niniejszym przypadku Krajowa Rada Sądownictwa dopełniła wynikającego z powołanych przepisów obowiązku rozważenia całego zgromadzonego materiału sprawy, a uzasadnienie zaskarżonej uchwały pozwala na prześledzenie toku wyłaniania zwycięzczyń konkursu i poznanie argumentów, które zaważyły na dokonanym wyborze.

Trzeba pamiętać, że ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał Rady sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji i jako taka powinna ona podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Nie można jednak zapominać, że w świetle art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, kognicja Sądu Najwyższego do oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w

sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydatów na stanowisko sędziowskie ani decydowania o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu. Merytoryczna ingerencja Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcia Krajowej Rady Sądownictwa w tej materii byłaby niedopuszczalna, wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa Rady, wynikającego z samych norm konstytucyjnych. Art. 179 Konstytucji RP, kreując kompetencję Prezydenta RP do powoływania sędziów, występowanie z wnioskiem o owo powołanie sytuuje w gestii Krajowej Rady Sądownictwa. Tryb odwoławczy od uchwał Rady nie ogranicza tej kompetencji, pozwala jednak na sądową kontrolę sposobu korzystania przez Krajową Radę Sądownictwa z jej uprawnień w tym zakresie. W praktyce kontrola ta obejmuje w szczególności badanie, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu konkursowym jednolitych kryteriów oceny kandydatów oraz procedur postępowania związanych z tą oceną.

Co do kryteriów wyboru kandydata na stanowisko sędziego wymienionych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, godzi się podkreślić, że ów katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu członków Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem kwalifikacji kandydatów - nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Odnośnie do samych kwalifikacji kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, o jakich mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, trzeba pamiętać, że przepis nie precyzuje tego pojęcia. Z pewnością kwalifikacji nie można utożsamiać tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustaw regulujących ustrój sądów powszechnych czy sądów administracyjnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów - poza owym ustawowym minimum - dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, prezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana

przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, itp. Aktualny pozostaje przy tym pogląd judykatury, w myśl którego w przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny. Zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być zróżnicowany w zależności od potrzeb. Nie jest przy tym konieczne uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z przyjętych kryteriów oceny. Decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania tych przesłanek. Jeśli jednak wyboru dokonano pomiędzy uczestnikami postępowania o zbliżonych predyspozycjach do powołania na wolne stanowisko sędziowskie, należy wyjaśnić motywy, jakie zadecydowały o wyniku konkursu (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011 nr 1, poz. 93; z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271 i z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015).

Wszystkie powyższe kryteria kwalifikacyjne znalazły się w polu widzenia Krajowej Rady Sądownictwa, która dokonując wyboru kandydatki do przedstawienia Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego w Sądzie Rejonowym w [...] wzięła pod uwagę wyniki studiów i egzaminu sędziowskiego kandydatek, dodatkowe studia i szkolenia, w jakich uczestniczyły, przebieg dotychczasowej pracy zawodowej i jej ocenę dokonaną przez sędziów wizytatorów, opinie służbowe przełożonych, a także poparcie środowiska sędziowskiego.

Nie ma racji odwołująca się zarzucając naruszenie przez Radę przepisów art. 35 ust. 2 i art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, przez zastosowanie niejednorodnych kryteriów oceny kandydatek i pominiecie okoliczności istotnych dla tej oceny, polegające na uwzględnieniu w owej ocenie ukończonych przez K.K. studiów podyplomowych, a pominiecie faktu ukończenia przez M.K. studiów magisterskich na wydziale pedagogiki Uniwersytetu [...]. Okoliczność posiadania przez odwołującą się dyplomów ukończenia dwóch kierunków studiów wyższych została bowiem opisana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, jednak dla oceny kwalifikacji zawodowych kandydatów na stanowiska sędziowskie istotne znaczenie ma przede wszystkim poszerzanie wiedzy prawniczej, między innym w ramach studiów

podyplomowych, albowiem to właśnie ta wiedza jest szczególnie przydatna w wykonywaniu zawodu sędziego, a ocena przydatności dodatkowego wykształcenia, jako elementu kwalifikacji zawodowych uczestniczek postępowania, nie może być ograniczona - jak sugeruje skarżąca - do potrzeb jednego wydziału, gdyż akt nominacji uprawnia do sprawowania urzędu sędziowskiego w każdym wydziale sądu rejonowego. Bezzasadny jest również zarzut odwołującej się odnośnie do naruszenia przez Krajową Radę Sądownictwa art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP w związku z art. 35 ust. 2 oraz ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS oraz art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP w związku z art. 35 ust. 2 oraz ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS i wynikającej z tych przepisów zasady równego dostępu do służby publicznej, zasady równego traktowania oraz zasady demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, przez przyjęcie, że K.K. posiada wyższe kwalifikacje i jest bardziej predestynowana do objęcia stanowiska sędziowskiego wyłącznie z tego względu, iż zajmuje samodzielne stanowisko referendarza sądowego. W pisemnych motywach zaskarżonej uchwały Rada podkreśliła, że każda z uczestniczek postępowania spełnia określone w art. 61 u.s.p. kryteria ubiegania się o stanowisko sędziego sądu rejonowego. W uzasadnieniu uchwały nie sformułowano natomiast tezy o wyższości kwalifikacji zawodowych i przydatności do służby sędziowskiej referendarzy sądowych nad asystentami sędziego i - wbrew twierdzeniom odwołującej się - nie sam fakt zatrudnienia w charakterze referendarza zadecydował o wyborze K.K. do przedstawienia Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziowskie. Wieloletnią pracę zwyciężczyni konkursu na samodzielnym stanowisku orzeczniczym, jakim jest stanowisko referendarza, Rada potraktowała jako jeden z elementów oceny kwalifikacji i doświadczenia zawodowego kandydatki. To właśnie zatrudnienie na tym stanowisku - poza wcześniejszym zatrudnieniem w charakterze etatowego aplikanta sądowego i asystenta sędziego - składają się na dłuższy od odwołującej się łączny staż pracy w wymiarze sprawiedliwości i bardziej zróżnicowane doświadczenie zawodowe kontrkandydatki skarżącej. W konsekwencji chybiony jest też zarzut naruszenia art. 35 ust. 2 pkt 1 i art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, przez bezzasadne - zdaniem odwołującej się - przyjęcie przez Radę większego doświadczenia zawodowego zwyciężczyni

konkursu. Zaprezentowana w motywach uchwały ocena owego doświadczenia zawodowego kandydatek jest zresztą zgodna z poglądem wyrażonym w uzasadnieniu poprzedniego wyroku Sądu Najwyższego uchylającego wcześniejszą uchwałę Rady.

Nie można wreszcie podzielić zarzutu naruszenie art. 35 ust. 2 i ust. 2 pkt 1 w związku z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, art. 42 ust. 1 ustawy o KRS oraz art. 57ah § 1, § 4 i § 5 oraz art. 57d § 1 i § 2 u.s.p. oraz § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2015 r. w sprawie oceny kwalifikacji kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, przez błędne przyjęcie, że sporządzone na użytek niniejszego postępowania nominacyjnego przez sędziów wizytatorów oceny kwalifikacyjne obu kandydatek nie różnicują ich w istotny sposób. Wspomniane oceny kwalifikacyjne kandydatek zostały włączone do materiału dowodowego, jaki Rada - zgodnie z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS - powinna rozważyć przed podjęciem uchwały w indywidualnej sprawie należącej do jej kompetencji. Oceny te z mocy art. 35 ust. 1 tej ustawy stanowiły jedno z kryteriów wyboru zwyciężczyni konkursu. Jak słusznie zauważono w odpowiedzi na odwołanie, w toku postępowania nominacyjnego analizie podlega cały dokument w postaci oceny kwalifikacyjnej, a nie tylko jego ostateczne wnioski. Lektura sporządzonych przez sędziów wizytatorów ocen skłoniła zaś Radę do sformułowania konkluzji, że chociaż wystawiona odwołującej się nota (wyróżniająca) jest wyższa od noty uzyskanej przez K.K. (bardzo dobrej), to cała treść tych dokumentów i zawarta w nich argumentacja nie wskazuje na istotne różnice w poziomie kwalifikacji zawodowych opiniowanych uczestniczek postępowania. Sformułowane przez Radę wnioski są wynikiem szczegółowej analizy materiału sprawy i nie można przypisać im znamion arbitralności.

Konkludując: zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur na wolne stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w [...] jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy oraz zastosowania jednakowych dla uczestniczek postępowania i zarazem dozwolonych przepisami prawa kryteriów wyboru. Nie można więc przypisać jej cech dowolności. Czyni to bezzasadnym zarzut odwołującej się dotyczący naruszenia w niniejszej procedurze konkursowej

wskazanych w odwołaniu przepisów i wyklucza dalszą ingerencję Sądu Najwyższego w dokonany przez Radę wybór zwyciężczyni konkursu.

Wobec bezzasadności podstaw i zarzutów odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, Sąd Najwyższy orzekł o jego oddaleniu z mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.

kc